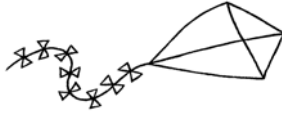

Рудолф Ерих Распе
НЕВЕРОЯТНИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ
НА БАРОН МЮНХАУЗЕН

ЗЛАТНИ ДЕТСКИ КНИГИ

26

Рудолф Ерих Распе

НЕВЕРОЯТНИТЕ
ПРИКЛЮЧЕНИЯ
НА
БАРОН
МЮНХАУЗЕН

Преразказал Ангел Каралийчев

Илюстрации Гюстав Доре

trud

СОФИЯ, 2007

Rudolf Erich Raspe
The Surprising Adventures of Baron Munchausen

© Ангел Каралийчев, преразказ, 1965, 2007 г.
© Виктор Паунов, библиотечно оформление, 2007 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2007 г.

ISBN-13: 978-954-528-687-2

I

Пътуването в Русия

Когато тръгнах за Русия, навсякъде върлуваше дълбока зима. Преди да поема този дълъг път, си рекох: „Сега му е времето за пътуване – разкаляните пътища са замръзнали от студа и снегът ги е покрил с мека снежна пелена. Шосета като длан пресичат Северна Германия, Полша, Курландия¹ и Лифландия². И тия пътища са станали удобни, без да ги поддържат и да полагат за тях каквито и да е грижи усърдните местни власти“.

---

¹Старо название на област в Прибалтика на югозапад от Рижкия залив на Балтийско море – днешна територия на Латвия – бел. ред.

²Официално название на териториите на Северна Латвия и Южна Естония (XVII – нач. на XIX в.), разположена по брега на Рижкия залив на Балтийско море – бел. ред.

Пътувах на кон. Това е, то се знае, най-приятният начин да се прехвърля човек от едно място на друго, ако конят и ездачът са на мястото си. Като пътуваш по този начин, не зависиш поне от коларите с вечната им жажда, заради която правят спирки пред всяка крайпътна кръчма.

Бях облечен много леко и колкото повече задълбавах на североизток, толкова повече усещах студа. Можете да си представите учудването ми, когато тъкмо в това жестоко време в Полша ненадейно налетях на един нещастен полугол старец. Той лежеше на земята наскре пътя облечен в жалка дрипава дреха. Тая дреха, разбира се, никак не можеше да защити премръзналия човек от острия вятър.

Сърцето ми се сви, като го видях. Макар че сам бях измръзнал до мозъка на костите, му хвърлих наметалото си. В този миг дочух глас, който сякаш идеше да насърчи милостивата ми постъпка:

– Твоето добро дело няма да остане без награда!

Продължих пътя си нататък. Ето че ме настигнаха нощ и тъмнина. Нито огън, нито звук. Никакъв признак не показваше, че наблизо има човешко жилище. Цялата околност – надлъж и нашир – беше покрита със сняг и аз не виждах ни път, ни пътечка.

Уморен и измъчен, реших да слеза от седлото. Озърнах се. Видях наблизо един заострен кол да стърчи над снега. Събух си ботушите. За да бъда сигурен, че никой няма да ме нападне, стиснах в ръка един от револверите си и се изтегнах на снега. Спах толкова хубаво, че когато отворих очи, видях, че беше настанал ден. Не можете да си представите колко слисан бях, когато разбрах, че лежа

сред едно село – в черковния двор. Потърсих коня си. Нямахме го. Но изведнъж го чух да цвили. Дигнах очи нагоре и що да видя? Злополучният ми кон виси на върха на камбанарията! Изведнъж ми стана ясно какво се бе случило: бил съм спрял случайно над едно затрупано под снега село. През нощта времето ненадейно се бе променило и бе задухал южен вятър. И докато съм спял, снегът

бе почнал да се топи. Заедно с топенето и аз съм слизал надолу към земята. Онова, което в тъмнината бях взел за кол, излезе заостреният като шило връх на камбанарията. Без да мисля много, насочих револвера си нагоре към увисналия кон и гръмнах. Улучих юздата му. Подир миг конят ми падна върху краката си. Оседлах го и продължих пътуването си. Додето стигнах в Русия, всичко вървеше добре. В тая северна земя не е позволено зимно време човек да пътува на кон. И тъй като имам едно основно правило – винаги да уважавам обичаите на страната, в която се намирам, – наех малка шейна с кон и бодро полетях към Петроград¹.

Не мога точно да ви кажа къде се случи това – в Естландия² или в Ингерманландия³, но помня добре, че случката стана надвечер в една тъмна гора. Най-напред видях страшен вълк, който, подгонен от глад, тичаше подир мене. Ето го – настига ме, а нямах никаква възможност да избягам от него. Без да ща, паднах по очи и оставих коня да се измъкне от това трудно положение сам и както намери за добре. И се случи тъкмо онова, което желяех, но за което не смеех да се надявам. Вълкът, без да обръща никакво внимание на нищожната ми личност, ме прескочи и яростно се нахвърли върху коня. За няколко минути излапа цялата задна част на бедното животно, което от болка и ужас

---

¹Град в северната част на Русия и нейна столица, сега Санкт Петербург – бел. ред.

²Старо наименование на област в Естония – бел. ред.

³Старо наименование на територия, която заема по-голямата част от сегашна Санктпетербургска област – бел. ред.

се понесе още по-бърже. Аз бях спасен. Повдигнах крадешком глава и с изумление видях, че вълкът, тъй да се каже, се е намърдал навътре в корема на коня. Без да му мисля много, грабнах камшика и яростно почнах да го пердаша. Това неочаквано угощение принуди звяра да се втурне още по-бързо, трупът на коня ми падна на земята и – о, чудо! – вълкът се впрегна наместо коня. Аз от своя страна все по-силно и по-силно го налагах с камшика, вълкът препускате бясно и за кратко стигнахме благополучно в Петроград. Минувачите по улиците останаха много учудени.

II

Ловни разкази

Не искам да моря читателите си с брътвежи за нравите, изкуствата, науките и другите забележителности на този бляскав град – столицата на Русия.

Няма да разказвам за веселите приключения, в които винаги съм бил наблюдател или действащо лице. Такива събития стават навсякъде, затова ще разкажа за по-чудните ми и по-занимателни ловни авантюри.

Не е нужно да предупреждавам читателите си, че любимото ми общество се е състояло винаги от хора, които имат голяма страст към благородното развлечение – лова. Необикновените случки, които винаги са съпътствали моите приключения, моето щастие и моите успехи, придават особена прелест на спомените ми.

Една сутрин от прозореца на спалнята си видях, че близкото езеро е покрито с диви патици. Мигом грабнах пушката си и тъй бързо се втурнах по стълбата, че си ударих лицето в горния праг